

Cocodrils

written by Alfredo Bienzobas | 15 de maig de 2017

Els cocodrils ploriquegen quan devoren les seves víctimes. No és la tristesa pel dolor causat el que els mou al plor sinó la necessitat d'humitejar els ulls quan mengen fora de l'aigua. Les seves llàgrimes són, per tant, fisiològicament interessades.

Així recorden alguns jutges que simulen malestar per les seves resolucions i s'espolsen la responsabilitat derivant-la cap a uns altres.

Les velles cantarelles que diuen “la llei és la llei” o de l’“obediència deguda”, tan útils per adormir consciències. És la desvergonyida argumentació que oculta la submissió al poder o que cerca recompenses en el desenvolupament de la “carrera” professional.

Un parell d'exemples d'actualitat ens permetran comprovar l'escàs compromís d'alguns jutges amb la justícia amb majúscules i la seva preferència, abans de comprometre's, per fer el doble joc entre els seus interessos particulars i les exigències de la democràcia.

El primer exemple ens l'ofereix el que va ser president del Tribunal Constitucional des de 2011 fins al març de 2017 en què va cessar en el seu càrrec, el Sr. Pérez dels Cobos. Aquest senyor va ocultar al Senat la seva militància al PP, incompatible legalment amb el càrrec que exercia, i tot i que les tres associacions de jutges existents li van demanar la dimissió, va mantenir-se en el càrrec durant sis anys.

Aquest personatge, autor de frases com “**els diners són el bàlsam racionalitzador de Catalunya**” o “**no hi ha a Catalunya acte polític que és preï sense una o diverses manifestacions d'onanisme**” i, al qual el govern d'Espanya vol imposar com a membre del Tribunal Europeu de Drets Humans, va manifestar a

la cerimònia de benvinguda als nous membres al TC que **“...crec que aquell plantejament i la nostra crida a diàleg polític segueix sent vàlida. Diré més, s’ha convertit en una necessitat inexcusable i urgent ”**, fent referència al diàleg que el govern espanyol es nega a obrir.

Aquest senyor que diu que reclama el diàleg polític va ser un dels que varen forçar l’aprovació per el TC mateix de la Llei Orgànica 15/2015, de 16 d’octubre, per a l’execució de les resolucions del Tribunal constitucional com a garantia de l’Estat de Dret.

Llei Orgànica que es va instrumentar específicament contra el dret a l’ autodeterminació del poble català i que permet perseguir de manera sistemàtica els nostres representants al Govern i al Parlament de Catalunya cada vegada que actuen en compliment del mandat popular expressat democràticament a les urnes. Un bon exemple, per tant, de doble joc judicial.

Un altre exemple de doble llenguatge judicial es el de Jesús Maria Barrientos, president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que al costat del també president del Tribunal Suprem, Carlos Lesmes, volen fer gala de la seva moderació. Ho fan vantant-se de la moderació de la seva condemna als promotors del 9-N.

Cert és que els condemnats, ben assessorats per lletrats, en cap cas varen desobeir el Tribunal Constitucional però això, en cap cas va importar a l’hora de valorar els fets, ja que es tractava de condemnar el desvergonyiment dels ciutadans de Catalunya que s’havien atrevit a votar a la consulta.

El jutge Barrientos, de la conservadora associació Francisco de Vitòria, es va manifestar **“molt satisfet”** en conèixer que Lesmes, director general en els temps d’Aznar, amb Acebes i Michavila, havia dictat sentència en els mateixos termes que el TSJC, i no va deixar de mostrar el seu **“convenciment”** en el sentit que hi ha **“situacions o conflictes”** que no es resoldran

a partir de resolucions judicials; comparteix així el fals discurs dictat des del TC per Pérez dels Cobos.

En la progressiva turquització d'Espanya haurem de desempolsar els principis jurídics i peces claus del dret Internacional com son la ***Declaració Universal dels Drets Humans, el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics o el Conveni Europeu per la Protecció dels Drets Humans i de les llibertats fonamentals***. Els jutges no poden ignorar-les i el seu rang d'aplicació se situa per damunt de la pròpia Constitució espanyola mateixa.

Però aquests jutges, que pretenen escapolar-se de la seva responsabilitat tot intentant fer-nos empassar que ells no estan per la repressió sinó pel diàleg mentre procuren dissimular la seva complicitat amb la injusta persecució al poble català, no poden ignorar el que estableix el Codi Penal que diuen aplicar.

En efecte, l'***article quart del Codi Penal*** estableix que ***"un jutge o tribunal, en l'exercici de la seva jurisdicció ... acudirà al Govern exposant el convenient sobre la derogació o modificació del precepte o la concessió d'indult ... quan de la rigorosa aplicació de les disposicions de la Llei resulti penada una acció o omissió que, segons el parer del jutge o tribunal, no hauria de ser-ho, o quan la pena sigui notablement excessiva, atesos el mal causat per la infracció i les circumstàncies personals del reu"***. El seu silenci és prou explícit.

Mentre les paraules se les emporta el vent, les sentències judicials queden per sempre i les seves conseqüències afecten tant les persones injustament condemnades com la societat sencera.

Quan el contingut de la llei xoca amb la realitat social i democràtica d'un poble el que correspon fer a un jutge és demanar la seva derogació i proposar l'amnistia en la

Sentència que dicta i no anar fent-se el demòcrata de paraula en actes públics o davant la premsa.

Avui, de nou, com en els temps del Tribunal d'Ordre Públic franquista es valora la prova segons els convé i s'aplica el Codi Penal amb discrecionalitat. Es va deixant de banda la Justícia i el principi de ***"in dubio pro reo"*** s'aplica únicament als amics.

Cocodrils!